



Hódmezővásárhely véres nyara

2018 augusztus 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az 1919. év nyarán nehéz idők jártak az egész országban.

Az elvesztett világháború utáni forradalom, megszállás, ellenforradalom sok szenvedést hozott, de az akkori zavaros idők szomorú eseményei közül is kiemelkedik hódmezővásárhelyi 1919. július 25-én elkövetett tömegmészárlás története.

A város '19 tavaszán és nyarán többször „cserélt gazdát”. Azaz, ahogy akartak?k gazdát cserélni, csak épp mindig jöttek - nem kopogtattak, de állig fel voltak fegyverezve - és megszállták a várost. Kezdték a bolsevikok. Már ez sem indult jól: direktórium idején internálták a város húszt, köztisztviselőiben álló vezetőjét.

Majd „befutottak” a franciák. Nem maradtak sokáig, helyüket a román megszállók vették át. ?k már hosszú távra terveztek... Igyekeztek „kényelmesen” berendezkedni, mivel úgy tartották: a békeszerződés megkötése után sem kell kivonulniuk. A város Románia része lesz...

A román parancsnokságon, valamikor július közepe táján megjelent egy bizonyos Berényi László nevezetű, magyar nemzetiségű egykori katona, aki addig a vásárhelyi tanyák között bujdosott.

„...Berényi régebbi idő óta Vásárhelyen tartózkodik, a tanyák között bolyongott piszkos, szurkos ruhában s valószínű, hogy a tanyák között történt rablásokban is része volt. Nem régen került haza olasz fogságból s itt telepedett le.” - adott róla kicsit sem hízelgető jellemzést a Vásárhelyi Reggeli Újság, 1919. július 31. Vásárhelyi hiénák című cikkében

Azt már utólag nehéz lenne kideríteni, pontosan hogyan is történt, de Berényi néhány nap múltán már a román hadsereg egyenruhájában parádézott. A ranglétrán pedig feltűnt, gyorsan emelkedett: *„Tegnap volt egy hete, hogy a városban feltűnt egy fiatal göndörhajú ember, ki román katonai egyenruhát viselt, előbb tiszthelyettesnek, azután zászlósnak, legutóbb pedig hadnagynak tituláltatta magát...” - Vásárhelyi Reggeli Újság, 1919. július 30. A vásárhelyi Szamuely.*

Július 19-én elterjedt a hír a román megszállók között, hogy a Magyar Vörös Hadsereg átkelt a Tiszán és megerősített csapatok tartanak Hódmezővásárhely felé, hogy felszabadítsák a várost. Erre - a Nagy háborúból már jól ismert és megszokott módon - a románok hűsiesen kiegyenesítették arcvonalukat és diadalmasan visszavonultak.

A nagy offenzíva csak álhírnek bizonyult, a városba tucatnál alig több - a források szerint 21 - vöröskatona érkezett. ?k is csak a románok elpusztulásának hírére néztek be. Talán felderítők lehettek. Nem is maradtak sokáig.

A románok gyorsan rájöttek, hogy felültek egy téves jelentésnek, vagy egy álmodozó meséjének és visszatértek. Amiben nem volt köszönet.

Július 21-én vonultak be újra Vásárhelyre. Berényi ekkor már tiszt egyenruhában menetelt velük. Hogy ki nevezte ki a város csendőrpáncsnokának, azóta is rejtély, valószínűleg ? maga találta úgy, hogy ez lenne a legmegfelelőbb poszt a számára.

Az biztos, hogy nemigen akadt senki, aki akadályt gördített volna „felemelkedésének” útjába, „h? segít?je” viszont került. A szintén magyar nemzetiségű Nagy Géza fényképész. Háttérnek, ezért demonstrálni, meg mindig akadt pár román katona, akiknek nem volt ellenük Berényi „módszere”.

Hogy miből állt az „érdemes csendőrpáncsnok” módszere?

„A város házait ellenállók és kommunisták után kutatva járta, ám a politikai tisztogatás csupán a fosztogatás álcázására szolgált. A házkutatások során ékszereket, bútorokat, értékesebb tárgyakat foglaltak le. A vagyonosabb családokból Berényiék mondvasinált ürügyekkel túszokat szedtek, akik csak azután szabadulhattak, hogy családjaik fizettek Berényinek. Berényi pusztán megérzései vagy ellenszenv alapján is letartóztatott embereket, akiket a katonai parancsnokság és a városháza pincéjébe záratott. A bebörtönzött emberek bántalmazásában Berényi maga is részt vett. A visszaemlékezések szerint néhány napos rémuralma alatt Berényi László még attól sem riadt vissza, hogy erőszakos feleségül vegyen egy lányt.” - Wikipédia.

Valószínűleg már ezért se sokan foglalhették imába nevét, de ami július 25-én következett, az még azokban a kaotikus időkben is túlment minden határon. Azon a napon egy géppuskás osztagot kért - és kapott - a város román főparancsnokától. A kíséretükben kihozatott a Városháza pincéjéből negyvenhét, ott rözött rabot és a város keleti vége felé indultak velük. Aki volt olyan szerencsétlen, hogy éppen akkor, éppen arra járt, azt Berényiék elfogták és rabok közé lökték. Így történt, hogy végül ötvenhat fűnyi csoporttal érkeztek meg a Kutasi út mentén lévő Nagy-tanyához. A rabokat először a tanya pincéjébe zárták.

A bebörtönzött emberek természetesen nem tudhatták mi következik. Gyanútlanul - bár biztosan nem felhőtlen

hangulatban - várakoztak a pincében. Kisebb csoportokban szólították el őket. A néhány férfi álló csapatokat a közeli szántóföldre kísérték, ahol aztán a géppuskás osztag...

A holttesteket egy hirtelenjében ásott tömegsírba vetették.

Beszélik: „a többiek?l elkülönítve, a szomszédos Varga-tanya területén végezték ki Vékony Jánost, aki önmagát tolvajnak vallotta és azt kérte, hogy a többi becsületes embert ne alázzák meg azzal, hogy egy b?nöz?vel együtt kelljen meghalniuk.”

A borzalmak valamikor 11 óra tájt értek véget. A román géppuskás osztag visszaindult a városba, Talán ebédelni siettek...

Egy ekkora gazemberség, amelynek ráadásul számtalan szemtanúja is volt -láthatták elegen, mint terelik ki Berényiek az embereket a városból - nem maradhatott rejtve. A román parancsnokság - mihelyt a tudomásukra jutottak a történetek -, azonnal elhatárolódott Berényit?l és ?rizetbe vették az álhadnagyot.

Természetesen házkutatást is tartottak nála, mivel az el?került értéktárgyak legtöbbjér?l nem tudott számot adni, ezeket elkobozták. Leltárba vették, volt, amit még jogos tulajdonosának is visszaadtak.

Berényi mentséggként arra hivatkozott, hogy azokat a b?nösöket fogatta el és végeztette ki, akik a korábbi román kivonulás alkalmával megtámadták a visszavonuló csapatokat és több románt, köztük tiszteket is megöltek.

Hogy valóban történt-e ilyen támadás és csakugyan voltak-e áldozatok, arról nem szól a fáma, de az bizonyos, hogy Berényi menteket?zését „nem vették be”. A román parancsnokságon attól tartottak, hogy ilyen horderej? gáztett lázadáshoz vezethet - meg tán olyan is akadt, akiben felhorgadt a a jóérzés -, ezért úgy döntöttek: példát statuálnak.

Július 30-án, a város f?terén deresre húzták a vérz? fej? Berényit - a román tisztek már a börtönben alaposan eltárgálták - és hetven botütés mérték rá. „H?” tettestársa, Nagy Géza „megúsztá” 25 csapással. De a kivégzést egyikük sem úszta meg...

Egy román osztag - talán épp ugyanazok a katonák, akiket ?k vezényeltek 25-én - a Népkertbe kísérték őket, ahol agyonl?tték mindkett?jüket.

Arról, hogy a b?ntársaik, annak a bizonyos géppuskás osztagnak a katonái - akik tev?legesen vettek részt a gyilkosságokban - milyen büntetést kaptak, nem tudok semmit. Talán büntetlenek maradtak.

A tömeggyilkosság áldozatait a város exhumáltatta és a testeket átadták a gyászoló hozzátartozóknak, hogy tisztességgel eltemethessék az ártatlanokat. Azonosításuk azonban gondokat okozott, a meleg id? és a közvetlen közeli?l leadott géppuskázás miatt olyan állapotban voltak a testek, hogy kilenc f?t nem sikerült azonosítani. ?k talán nem is helybeliek voltak. Esetleg elfogott vöröskatonák lehettek.

A tömeggyilkosság egykori helyszínén, az áldozatoknak emlékm?vet emeltek.

<http://hungaryfirst.hu/>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen



Ajánló